

Min mann har hatt ett av mange sjarmerende utbrudd mot meg, i en formørkelsen rus av hasj og alkohol. Han har sovnet på sofaen, mens jeg søker stille tilflugt blant middagsrester og oppvask.

Jeg sitter på kjøkkenet i den lille leiligheten vi bor i. Der strever jeg med å beholde kontrollen over følelsene som flammer opp i meg.

Datteren min har akkurat sovnet. Gråten sitter i halsen og kjevene biter i seg ordene og sinnet som koker i meg.

Jeg prøver å kontrollere ilden, som gang etter gang flammer opp.

Jeg må det . For barnas skyld. For fredens skyld.

Jeg lukker øynene , prøver å puste rolig. Har hørt at meditasjon skal være bra, selv om jeg aldri helt har fått det til. Jeg prøver å slukke bålet i meg. Prøver å kvele gråten.

Da opplever jeg noe merkelig. Det er et stort hvitt lys , jeg ser det for mitt indre øye. Jeg vet at det er Gud. Tårekrana blir skrudd på for fullt, selvfølgelig.

Raskt henter jeg meg inn, og nyter den deilige følelsen av velvære. Da dukker det opp en indianerjente, hun smiler og ser rett på meg.

”Du må huske hvem du er ”, sier hun til meg. Jeg vet at hun er meg. Det er min sjel som snakker.

Etter et par år , fikk jeg mot nok til å kaste mannen ut. Det tok enda to år, før jeg klarte å kutte alle bånd til han.

Jeg lærte endel ting etter 5 års ekteskap i fengsel. Jeg hadde levd mitt liv for en annen. Derfor gikk jeg glipp av min egen lykke.

Vi har alle en oppgave i livet. Finne lykken. Det er din oppgave, å finne din lykke ...ikke noen andre sin. Tenk det ansvaret du legger på en annen, hvis du sier ; " Det er din oppgave å gjøre meg lykkelig ".

Kan noen andre gjøre deg lykkelig? Er det mulig at en annen vet hva lykke er for deg, innerst inne?

Jeg mener at ansvaret ligger på oss selv.

Vi kommer opp i forskjellige situasjoner i livet, hvor vi alltid har valg. Det gjelder å gjøre de riktige valgene. "Hva er de riktige valgene?", spør du. Du skal velge det som får hjertet ditt til å synge.

Det var mange spørsmål som svømte rundt i mitt hode, etter møtet med "meg selv". Det var som om jeg våknet fra en slags dvale.

Er dette virkelig slik jeg vil leve livet mitt? Er jeg villig til å leve i fengsel? Er jeg villig til å miste meg selv fullstendig? Jeg satt og visualiserte min fremtid og mine drømmer. Det slo meg at ingen av mine drømmer ville bli virkelighet , hvis jeg ikke gjorde noen drastiske endringer..

Jeg innså at jeg levde livet for han. Jeg trodde jeg kunne redde han. Men ingen kan redde en annen person. Ingen kan redde meg, utenom meg selv. Det var mitt valg om jeg skulle bli værende i det ekteskapet eller ikke.

Jeg ville så gjerne høre hjertet mitt synge igjen. Jeg ville stråle igjen, som det var ment at jeg skulle stråle. Derfor valgte jeg å få han ut av livet mitt. Det var en kamp.

Det er mange som tror de er bedre mennesker, om de ofrer seg og hjelper alle andre, uten å hjelpe deg selv. Jeg mener det er mye mer kjærlighet å gi andre hvis man har kjent den kjærligheten selv. Hvis du ikke inkluderer deg selv i kjærlighetskraften som er i alt, hvordan kan du da dele den ut til andre? Hvordan kan du si at alle er like mye verdt?

Den kjærlighetskraften finner du ved å akseptere deg selv, inkludere deg selv i den gudskraften. Elske deg selv nok til å velge lykke.

Kjenner du den kjærligheten i deg selv, vet du hvordan kjærlighet føles. Da kan du spre den rundt til dine medmennesker og til naturen.

Du fortjener lykke like mye som alle andre. Det er ditt liv, det er ditt valg å velge lykke. Du fortjener det beste.

Beste hilsen

Kristin